«Ser a l'Hèrcules m'ha permès créixer, però ara vull quedar-me al Girona»

Si l'any passat va haver-se de buscar la vida a l'Hospitalet, aquest curs Albert Vivancos, sense oportunitats a Montilivi, ha viscut uns mesos frenètics a Alacant

«Ser a l'Hèrcules m'ha permès créixer, però ara vull quedar-me al Girona»

CARLES ROSELL | GIRONA / ALACANT

Quin final més dur!
Molt. Duríssim. El final que ningú desitjava. Però així és el futbol. Un equip ha de guanyar i a un altre li toca perdre. La mala sort per a nosaltres és que ens ha tocat la cara amarga, la de la derrota.

Tot i acabar malament, és d'aquells partits que a tot futbolista li agrada jugar. Com el va viure?
Va ser increïble, començant per l'ambient, amb 25.000 persones al camp animant sense parar. Dels nostres i també de l'afició del Cadis, que tothom coneix. Va ser impressionant. Del partit, dir que vam tenir molt mala sort. Vam sortir bé, endollats, amb tres o quatre ocasions molt clares i un travesser només començar. Ens va faltar la fortuna. En una acció desafortunada ens van marcar i ho vam veure tot coll amunt. Era ben difícil fer tres gols.

De què li ha servit jugar un play-off d'ascens a Segona A?
Individualment m'ha anat molt bé per agafar experiència en partits importants. Hi ha hagut tensió perquè ens hi jugàvem molt i això m'ha servit d'aprenentatge. La llàstima i la mala fortuna és que no s'ha pogut rematar bé la feina.

El Cadis va ser just vencedor?
Evidentment, tiraré pel meu bàndol. Crec que a l'anada el més just era un empat a zero, però el Cadis ens va marcar un golàs de falta contra el qual no podem fer res. El que sí que és veritat és que ahir (diumenge per al lector) nosaltres mereixíem molt més. Als 4 minuts vam fer un travesser que, si hagués entrat la pilota, tot hauria canviat totalment. L'única ocasió que ells van tenir en tot el partit va ser gol. Una acció de mala fortuna, amb relliscada del nostre central inclosa. Aquella acció ens va matar. Crec que, almenys, mereixíem haver fet algun gol en tota l'eliminatòria.

Quin any el seu, no troba? Ha anat de menys a més.
Més que de menys a més, crec que ha estat una muntanya russa. La temporada ha estat molt curiosa, plena

d'alts i baixos. Vaig començar a Girona, jugant el primer dia però després sense minuts. Marxo a l'Hèrcules i, només arribar-hi, em lesiono. No una, sinó tres vegades. Tot plegat, va ser mala sort. Qui em diria que al final ho acabaria jugant tot, amb tants partits importants pel mig!?Això només demostra que el futbol pot canviar de cop i volta.

Ara que parla de les lesions. Ho va passar molt malament?
La primera me la vaig prendre prou bé. Em va fer més mal la segona i a la tercera ja va ser un desastre; pensava que la temporada s'havia acabat! Hi ha hagut moments difícils, però alhora he tingut la sort de gaudir de gairebé quasi tots els minuts quan m'he trobat bé.

Fins al punt de ser gairebé indiscutible.
Això mateix. Vaig venir per jugar i, després de superar els primers problemes físics, em van donar l'oportunitat. Des d'aquell moment que sempre he comptat per a l'entrenador. Als primers partits em costava molt aguantar tota l'estona. No em veia capaç. Curiosament, el primer partit en tota la temporada que vaig jugar els 90 minuts va ser al play-off!

Vaja... Potser s'ha acabat la temporada quan vostè millor es trobava!
Doncs sí. Portava tot just 10 partits jugats i, en un any qualsevol, ara em trobaria en un bon moment, rodat i en bona forma. Però també m'anirà bé descansar. Sobretot mentalment. Una promoció per pujar a Segona A és molt llarga i alhora molt exigent. Cada partit és un món, amb un desgast altíssim.

Porta dues cessions consecutives. Primer a l'Hospitalet i ara al Cadis. Quina de les dues creu que més li ha servit per madurar com a persona i futbolista?
Crec que aquest any m'emporto una millor experiència. No es pot comparar. He anat a un club que, per tot el que representa i per l'afició que mou, és enorme. He viscut la pressió en primera persona i això es nota. A?més, després de viure mals moments, viure'n de bons fa que tot s'assaboreixi d'una altra manera. Crec que ha estat una experiència excel·lent en àmbit personal i també futbolístic.

Ara, vacances. I després?
La meva intenció és començar de nou aquí a Girona. A totes. A?mort. Si no hi ha res de nou, continuaré. Tinc contracte amb el Girona (fins el 30 de juny del 2018) i el que vull és jugar-hi. Encara no he parlat de tot això amb ningú del club. Però tampoc crec que s'hagi de parlar massa. Pertanyo al Girona i jo estaria encantat de quedar-m'hi.

Per tant, a mitjan juliol el veurem per Montilivi. És així?
Sí. Si no passa res estrany, faré la pretemporada. Almenys fer-la!?Entenc que el futbol és així i que, si no et volen, t'has de buscar la vida. Però m'esforçaré al màxim per seguir.

Dos anys seguits ha hagut de fer les maletes i marxar cedit. N'aguantaria un tercer?
Primer s'haurà de veure què és el que passa. Jo tampoc em tanco portes i estic disposat a buscar-me la vida, com és lògic. La meva intenció i el meu desig és quedar-me a Girona i intentar participar.

Com a mínim, aquest cop vostè té més experiència que un any enrere...
Sí. Es vulgui o no, he anat acumulant minuts i experiència. És Segona B, d'acord, però en aquesta categoria s'aprenen m0ltes coses. És una competició duríssima. He notat la pressió terrible d'haver de pujar sí o sí i l'afició és molt exigent. Passar per l'Hèrcules m'ha ajudat moltíssim a créixer.

Com va viure el no ascens del Girona a Primera?
L'he viscut com un aficionat i també com un jugador més. Estava aquests dies en contacte continu amb en Jordi Guerrero, Jordi Balcells i amics com en Pere (Pons) o en (Sebas) Coris. Va ser una llàstima no pujar. Crec que ja ens ho comencem a merèixer!

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/06/28/lhercules-mha-permes-creixer-ara/791094.html?utm_source=rss